

[Poul Møller.]

påny til myndighederne og sagde: Nu må der ske noget; hvis statens krav overhovedet skal have nogen betydning i denne sag, må staten nu tage affære. Den 20. november 1950 var man fortsat uden svar på henvendelsen, altså 19 måneder efter, at revisionsudvalget havde afgivet sin kendelse. Man henvendte sig da påny til staten, og så kom en afgørelse fra ligningsdirektoratet, dateret netop den 20. november 1950. Det er et af disse gode tilfælde, der ligner tanker, som man så ofte ser i administrationen, hvor breve så let kommer til at krydse hinanden, at en skarp og kraftig rykkerskrivelse kommer til netop at krydse sagens afgørelse.

Jeg har et andet eksempel fra det praktiske liv. En mand bliver frifundet den 20. juli 1950 af Vestre Landsret for en værnemagertiltale. Revisionsudvalgets kendelse falder først den 23. februar 1951, altså 7—8 måneder efter. Den 30. maj 1951, altså relativt kort tid efter, udtaler ligningsdirektoratet overfor den pågældende sagfører, at man skønner, at skatterefusionen vil blive det og det beløb, men man kan endnu ikke opgøre det helt nøjagtigt; det vil komme i løbet af kortere tid. Denne kortere tid viste sig først at være afsluttet den 30. oktober 1951. Manden fik herefter afgørelsen på sin sag; 15 måneder efter sin frifindelsesdom fik han det beløb tilbage, som i sin tid var blevet beslaglagt.

Jeg håber og tror, at den højtærede finansminister vil gøre alt, hvad der står i hans magt for, at denne 3 års periode, som nu indledes, ikke bliver en hovedpude, men at vi virkelig får afsluttet disse sager, inden de 3 år er udløbet, og helst i god tid inden. Den højtærede finansminister siger i sin fremsættelsestale, at dette er afhængigt af værnemagersagerne, som endnu ikke kan betragtes som afsluttet. Jeg går ud fra, at den højtærede finansminister hermed tænker på kriminelle sager. Hvis der tænkes på revisionsudvalgssager, vil jeg gerne anholde udtalelsen. Vi må ikke bedømme folk, der er frifundet ved retten, som værnemagere, og jeg har det indtryk, at dér, hvor det kniber og hvor de mange sager ligger, dér bliver det revisionsudvalgets sag at tage affære, med ligningsdirektoratets beregning bag efter. Men det er ikke og det kan ikke være værnemagersager. Det drejer sig om folk, der er frifundet for værnemageri, medens derimod de, der er dømt for værnemageri, som oftest får konfiskeret deres indvundne fortjenester, så der ikke er tale om en tilbagebetaling eller efterbetaling af for megen

avance, d. v. s. avance, der lå over den, som de efter de regler, der blev gennemført i 1945, måtte have. Jeg vil derfor gerne benytte denne lejlighed til at ramme en pæl igennem betragtningen af alle de mennesker, der har haft et ikke angribeligt, et ikke utilbørligt samarbejde med besættelsesmagten, som værnemagere. Når de er frifundet ved landsret og Højesteret eller ved underretterne, hvis afgørelsen ikke appelleres, er de ikke værnemagere, og det, der står tilbage, har ikke spor med værnemageri at gøre. Det er en almindelig tilbagebetaling. Det var også rart, om vi i bemærkningerne til lovforslag og i lovsprog kunne gøre os denne sondring helt ud klar.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtigt og velvillig behandling.

Axel Sørensen: Mit parti kan tiltræde den foreslåede forlængelse af forældelsesfristen for ydelser i henhold til eengangsskatte- loven.

I bemærkningerne til lovforslaget omtales værnemagersager. Jeg forstår det således, at grundlaget for en revision af eengangsskatten er afhængig af formueopgørelsen af 23. juli 1945, den såkaldte formueopgørelse, og at man har sager, som har været bragt frem til forhandling med skattemyndighederne gang på gang, idet der fremdeles har været ting, man ikke har kunnet være helt sikker på, sagen har været udsat o. s. v.; og da en afgørelse jo er nødvendig, før de rigtige formuer kommer frem og dermed den rigtige basis for eengangsskatten, må man nødvendigvis ifølge sagens natur have efterbetalingssagerne færdig først.

Vi har gentagne gange forlænget forældelsesfristen for ydelser i forbindelse med formueopgørelsen. Nu skal man have disse sager klaret. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om han kan give tinget oplysning om, hvor mange sager der endnu mangler opgørelse i, altså sager, der angår pengeombytningsloven og værnemagerloven.

Jeg vil på mit partis vegne give tilsagn om støtte til lovforslagets gennemførelse, også til, at loven får gyldighed fra 1. februar, og så håber jeg ligesom de ærede foregående talere, at denne forlængelse på 3 år udnyttes således, at sagerne kan afsluttes på et åremål, der er lidt kortere end det, der her vil blive mulighed for.

Gregersen: Vi kan tiltræde.

Alfred Jensen: Som forholdene er, ville det være urimeligt ikke at fravige den for-